

ÁCS KÁROLY:

Versenyben a nappal

Ma reggel megelőztem a napot,
Néztem, milyen ő álmosan;
Epp eleget piszkált, csiklandozott
Eddig és sütötte hasam,

Ha felébredtem uzsonnatájba,
Kipihent volt és ragyogott
Beretvált, kerek, tar koponyája,
Es szólt: „Hé, költő, mi dolog,

Hunyorgó szemből töröld a csipát,
Uccu: érj hát utol, ha tudsz!
Sugaram gyorsabban sütik rád;
Mikor a máról frsz, hazudsz,

Hisz ragadt pillákkal a házon
Tegnapi centiket kutatsz,
Míg fürge hatványokkal vitázom
Emeletekre nőtt fel az.“

Igy beszélt ő. De ma én beszélek,
Számolom pislantásait:
„Öreg henyélő, tán ébrednének
Ő fő-főméltóságaik?

Ha kétszer kelsz is napjában, mégsem
Fér el a munka tíz serény
Ujjunk között.“ — A koránkelésben
Így versenyezzünk: a nap meg én.

Konyovics Milán: Ősz

ACS KÁROLY:

Egymásé és mindenkié

Ne légy az enyim egészen,
Lásd, én sem vagyok csak a tied;
Szemem, ha testedet nézem,
Elmarad vagy előresiet,

S idegen símogatások
Szakadnak le az ujjaimról,
S futnak a föld éjbenázott,
Vagy napszikkasztott tájain, hol

Emberek élnek, szeretnek,
Éppen olyanok, mint te meg én;
Rögökbe jó magot vetnek,
S hintáznak nagy házak tetején.

Jöjj a világba. Legyünk itt
Egymásé s mindenkié. Kevés
A csók s nem ér szívünkig,
Ha csak kettőnké az ölelés.